

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **OKIM, spol. s r. o.**, se sídlem Havlíčkova 396, Libochovice, zastoupený JUDr. Oldřichem Godyckim, advokátem, se sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) MANHATTAN Development, a. s., se sídlem Ke Štvanici 3/656, Praha 8, zast. Mgr. Pavlem Markem, advokátem se sídlem Na Poříčí 19, Praha 1, 2) Ing. J. B., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2008, č. j. 15 Ca 55/2008 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2008, č. j. 6270/DS/07/218564/Ku, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy, ze dne 5. 10. 2007, č. j. MM/OD/SÚ/59355/2006Chall, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti žalobce dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) ve věci omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci na části pozemku parc. č. 421/6 v k. ú. Klíše, v Ústí nad Labem.

Žalobce napadl dne 18. 2. 2008 rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. V žalobě především uváděl, že žalovaný nesprávně považoval za samostatnou věc stavbu účelové komunikace zřízené na pozemku, který je ve vlastnictví žalobce. Za nesprávný

tudíž považoval také názor správních orgánů, že vlastníkem této účelové komunikace je osoba odlišná od žalobce. Dle jeho názoru účelová komunikace jako zpracování povrchu pozemku není samostatnou věcí a vlastnický náleží tomu, komu náleží pozemek, bez ohledu na to, kdo a za jakých podmínek ji vybudoval. Pojem „stavba“ ve smyslu (veřejného) stavebního práva jako výsledek stavební činnosti nelze zaměňovat s pojmem „stavba“ ve smyslu občanského práva jakožto věci v právním smyslu, která jediná je způsobilá být předmětem občanskoprávních vztahů a tedy i předmětem vlastnického práva. Vlastníkem předmětného pozemku je žalobce a jemu náleží právo žádat o omezení přístupu na dopravní cestu, která se na tomto pozemku nachází.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 11. 6. 2008, č. j. 15 Ca 55/2008 - 33, zamítl, přičemž své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

Pojem účelové komunikace je vymezen v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. V tomto ustanovení je také uvedeno, že příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Z tohoto hlediska považoval krajský soud pro vyhodnocení daného případu za rozhodné to, kdo je vlastníkem předmětné účelové komunikace na pozemku parc. č. 421/6 v k. ú. Klíše. Bylo třeba zvážit, zda je tato komunikace samostatnou věcí v právním smyslu, nebo zda je pouze určitým zhodnocením pozemku (jeho součástí), na kterém se komunikace nachází.

Krajský soud se při svém rozhodování opíral o rozsudek Městského soudu v Praze [na který poukazovala také osoba zúčastněna na řízení ad 1)] ze dne 16. 3. 2006, č. j. 10 Ca 284/2005 - 56, publikovaný pod č. 920/2006 Sb. NSS. V daném rozsudku se Městský soud v Praze odlišil od závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2002, podle něhož účelová komunikace není stavbou spojenou se zemí pevným základem ve smyslu § 119 občanského zákoníku, nýbrž je třeba ji považovat za určité ztvárnění či zpracování povrchu pozemku. Dle Městského soudu v Praze je takové chápání v rozporu s koncepcí zákona o pozemních komunikacích, který o vlastnictví k pozemním komunikacím výslovně hovoří. Podle městského soudu jsou tedy místní a účelové komunikace samostatnými věcmi v právním smyslu, tedy stavbami spojenými se zemí pevným základem, které se nezapisují do katastru nemovitostí. K podobným závěrům dle krajského soudu dospěl posléze i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 31 Cdo 691/2005. Z těchto judikátů dle krajského soudu plyne, že dálnice, silnice a místní komunikace jsou již ze své stavebně technické povahy vždy považovány za samostatnou věc. V případě účelových komunikací to tak nebude vždy, neboť takovou komunikací mohou být i cesty, jejichž povrch nebyl žádným způsobem zpevněn nebo upraven. Existují však i účelové komunikace, které jsou ze stavebně technického hlediska na vyšší úrovni než některé místní komunikace. V případě účelových komunikací je tedy třeba při posouzení otázky, zda se jedná o samostatnou věc v právním smyslu, posoudit stavebně technický charakter dané účelové komunikace.

V daném případě krajský soud ze stavebního povolení zjistil, že se jedná o komunikaci postavenou z několika vrstev různých materiálů, jejíž stavba proběhla plně v režimu stavebního řízení včetně stavebního povolení a následné kolaudace. Dle názoru krajského soudu se tak jednalo o stavbu, u níž lze oddělit vlastnictví vlastníka pozemku pod stavbou a vlastnictví samotné stavby. Jako stavebník byla v kolaudačním rozhodnutí uvedena společnost MANHATTAN Development, a. s., tedy osoba odlišná od žalobce. Zhotovením stavby se jmenovaná společnost také stala jejím vlastníkem.

Jelikož se v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích hovoří o vlastníku účelové komunikace, který může podat návrh na úpravu nebo omezení přístupu na tuto účelovou komunikaci, a žalobce není vlastníkem této komunikace, byl návrh podán neoprávněnou osobou a bylo tedy namíste příslušné správní řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností. Ačkoli v ní chybí výslovný odkaz na některý z konkrétních důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s., lze podle obsahu kasační stížnosti dovozovat, že stěžovatel uplatňuje stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel napadl závěr krajského soudu, podle něhož se v případě dotčené účelové komunikace jedná o stavbu, u níž lze oddělit vlastnictví pozemku pod stavbou a vlastnictví samotné stavby, tedy že se jedná o samostatnou věc v právním smyslu a že tak stěžovatel na základě vlastnictví pozemku parc. č. 421/6 v k. ú. Klíše nebyl oprávněn podat návrh ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích. Tyto závěry stěžovatel považuje za nezákonné.

Stěžovatel uvádí, že vychází zejména z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. 22 Cdo 52/2002, dle něhož účelová komunikace představuje určitou kvalitu pozemku, jde o název druhu pozemku a zároveň představuje určité ztvárnění či zpracování jeho povrchu, a že tedy nemůže být současně pozemkem a stavbou ve smyslu občanskoprávním jako dvě rozdílné věci, které by mohly mít rozdílný právní režim či osud. Tento závěr nebyl překonán ani rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 31 Cdo 691/2005, který vyložil, že zákon o pozemních komunikacích rozlišuje mezi vlastnictvím pozemku a vlastnictvím dálnice, silnice a místní komunikace, nikoli však mezi vlastnictvím pozemku a vlastnictvím komunikace účelové.

K argumentaci krajského soudu ohledně nutnosti posuzování stavebně technického charakteru dané účelové komunikace a průběhu stavebního řízení stěžovatel uvádí, že tato argumentace není pro posouzení rozhodné právní otázky (tedy otázky občanskoprávního charakteru stavby účelové komunikace) případná. Stěžovatel s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 529/05, uvedl, že občanskoprávní pojem stavby je třeba interpretovat nezávisle na předpisech veřejného stavebního práva, neboť právní povaha stavby jako věci není předmětem kolaudačního řízení a stavební úřad v kolaudačním řízení neposuzuje, zda předmětná stavba je stavbou z hlediska občanskoprávního a ani související otázku jejího vlastnictví.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu za správný a kasační stížnost za nedůvodnou. Odkázal na svá dřívější vyjádření a dodal, že jeho postup ve správním řízení byl zákonný, neboť vlastníkem předmětné komunikace je osoba zúčastněná na řízení ad 1) (společnost MANHATTAN Development, a. s.), a proto příslušný návrh dle zákona o pozemních komunikacích nemohl podat stěžovatel.

K podané kasační stížnosti se vyjádřila rovněž osoba zúčastněná na řízení ad 1), která rovněž uvedla, že napadený rozsudek považuje za zákonný a taktéž odkázala na svá dřívější vyjádření. K argumentaci stěžovatele odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 529/05, konstatovala, že samotný fakt, že stavba byla kolaudována, skutečně nestačí k tomu, aby tato stavba byla bez dalšího považována za stavbu ve smyslu občanského

zákoníku. Jedná se však o jeden z důležitých faktorů, neboť po kolaudaci je zřejmé, že se jedná o stavbu ve statickém smyslu, tedy o výsledek stavební činnosti. Pak už je nutné posoudit jen to, zda je taková stavba způsobilá být předmětem občanskoprávních vztahů. V citovaném nálezu je uvedeno, že se musí jednat především o vymezitelný kus vnějšího světa, zejména vůči pozemku, na kterém stojí. O takový případ se dle osoby zúčastněné na řízení ad 1) jedná, neboť u předmětné komunikace nedošlo pouze ke zpracování povrchu pozemku, ale jde o takovou stavební konstrukci, která umožňuje odlišit ohrazení samotné komunikace a pozemek, na kterém leží. Společnost MANHATTAN Development, a. s. je tedy vlastníkem této stavby a jen ona mohla podat návrh ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích.

Osoba zúčastněná na řízení ad 2) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost není důvodná.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Stížní námitky v této věci se omezují na otázku, zda účelová komunikace nacházející se na části pozemku parcelní číslo 421/6 v katastrálním území Klíše představuje samostatnou nemovitou věc, tj. stavbu spojenou se zemí pevným základem ve smyslu občanského zákoníku, nebo zda se jedná o součást pozemku, jehož vlastníkem je stěžovatel.

Z relevantních ustanovení právních předpisů je třeba zmínit především § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož „*účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka*“. Podle 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích „*vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba*“. Podle § 118 odst. 1 občanského zákoníku jsou předmětem občanskoprávních vztahů zejména věci. § 119 odst. 1 občanského zákoníku rozlišuje věci movité a nemovité a dle odst. 2 téhož ustanovení pak „*nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem*“. Podle § 120 odst. 1 občanského zákoníku „*součástí věci je vše, co k ní dle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila*“ a podle odstavce 2 téhož ustanovení „*stavba není součástí pozemku*“.

Je tedy zřejmé, že zákon o pozemních komunikacích počítá s tím, že účelové komunikace budou obdobně jako ostatní pozemní komunikace (dálnice, silnice I., II. a III. třídy a místní komunikace) ve vlastnictví konkrétního subjektu, v daném případě fyzické či právnické osoby (soukromého práva), přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu toto vlastnictví bude svědčit buď vlastníkově pozemku, na kterém se předmětná komunikace nachází (v případě, že ji nelze považovat za stavbu ve smyslu občanského zákoníku, ale jen za zpracování povrchu pozemku), nebo může svědčit i osobě od vlastníka pozemku odlišné (za předpokladu, že účelová komunikace bude stavbou ve smyslu občanského zákoníku a nenáleží vlastníkově pozemku na základě jiného titulu než je samotné vlastnictví pozemku).

Obecně lze přitom souhlasit s argumentem stěžovatele, který uvádí, že pojem „stavba“ z hlediska občanskoprávního a z hlediska stavebního práva nelze zaměňovat. I z doktríny se podává, že stavebně právní předpisy chápou stavbu dynamicky, tj. již jako činnost směřující

k uskutečnění stavebního díla. Naopak pro účely občanského práva je pojem stavba nutno vykládat staticky, jako věc v právním smyslu, tedy jako výsledek určité stavební činnosti, který je způsobilý být předmětem občanskoprávních vztahů (srov. např. Švestka J. a kol.: Občanský zákoník I. Komentář. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, s. 651 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, dostupný na www.nsoud.cz).

Na podporu uvedeného názoru lze zmínit také závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, dostupného na www.nsoud.cz, ze kterých Nejvyšší správní soud dále vychází (v daném případě Nejvyšší soud rozhodoval o povaze tenisového kurtu): *„Tento právní závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, týkající se rozdílu v pojetí stavby ve smyslu občanskoprávním a ve smyslu veřejnoprávním. Zde lze především odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu z 28. 1. 1998, sp. zn. 3 Cdo 1395/96, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 8, ročník 1998, pod č. 68, v němž Nejvyšší soud dovodil, že „v případě, že občanskoprávní předpisy používají pojem „stavba“, nelze obsah tohoto pojmu vykládat jen podle stavebních předpisů“ s tím, že „stavební předpisy chápou pojem „stavba“ dynamicky, tedy jako činnost, směřující k uskutečnění díla (někdy ovšem i jako toto dílo samotné)“, a že „pro účely občanského práva je pojem „stavba“ nutno vykládat staticky, jako věc v právním smyslu“ a že „stavba, která není věcí podle § 119 ObčZ, je součástí pozemku“, a dále na rozsudek Nejvyššího soudu z 31. 1. 2002, sp. zn. 22 Cdo 52/2002, (viz C 2901 Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu – C. H. Beck, dále „Soubor civilních rozhodnutí“), v němž Nejvyšší soud zaujal právní názor, že „stavbou v občanskoprávním smyslu se rozumí výsledek stavební činnosti, tak jak tuto činnost chápe stavební zákon a jeho prováděcí předpisy, pokud výsledkem této činnosti je věc v právním smyslu, tedy způsobilý předmět občanskoprávních vztahů, nikoli součást jiné věci“. Z obou uvedených rozsudků Nejvyššího soudu tedy plyne závěr: aby určitá stavba byla stavbou ve smyslu občanského práva (občanskoprávních předpisů) a nebyla pouhou součástí pozemku, na němž byla vystavěna, musí být způsobilá být samostatným předmětem občanskoprávních vztahů.“*

Stěžovatel se odvolává rovněž na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 529/2005, publikovaný pod č. 97 sv. 45 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž Ústavní soud posuzoval, jaké „stavby“ jsou předmětem daně ze staveb. Ústavní soud přitom konstatoval, že *„pojmem stavba ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, se rozumí stavba jako nemovitá věc ve smyslu občanského zákoníku. Sama skutečnost, že bylo na stavbu vydáno kolaudační rozhodnutí, nestačuje k závěru, že se jedná o stavbu, která je předmětem daně ze staveb. Vždy je zapotřebí zkoumat, zda se jedná o nemovitou stavbu ve smyslu občanskoprávním“*.

Jak již bylo řečeno, je třeba určit, zda předmětná účelová komunikace spadá do takto definované kategorie, zda-li je tedy stavbou jakožto nemovitou věcí ve významu, jak ji definuje občanský zákoník. Je tomu tak proto, že zákon o pozemních komunikacích hovoří o vlastnictví pozemní komunikace a aby bylo možno hovořit o vlastnictví, je třeba zjistit, zda daná účelová komunikace je způsobilá být sama o sobě předmětem vlastnického práva – je tedy třeba vyjít z obecné soukromoprávní definice nemovité stavby dle § 119 odst. 2 občanského zákoníku. Stavba jako nemovitost musí splňovat znaky přirozeného pojmu věci s tím, že není oddělena od pozemku, na kterém je postavena. Nesplňuje-li výsledek stavební činnosti pojmové znaky stavby jako věci nemovité, je vlastníkem předmětné komunikace vlastník pozemku, na kterém se komunikace nachází a tento vlastník má také právo podat návrh podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že jeho dále uvedené úvahy jsou do značné míry vedeny doktrinálními závěry i závěry soudů na poli občanského práva. Tento postup je v tomto případě plně namístě – jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém

rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 - 53, publikovaném pod č. 1034/2007 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 1. 3. 2007, č. j. 2 Afs 125/2005 - 40, www.nssoud.cz, veřejné a soukromé právo je třeba považovat za „dvě sféry jednoho ve své podstatě jednotného a uceleného právního řádu“, v daném případě je tedy třeba pro účely zákona o pozemních komunikacích posuzovat povahu účelové komunikace dle příslušných ustanovení občanského zákoníku. Na tom se koneckonců stěžovatel s krajským soudem shodují, liší se však v závěrech o výsledku takového posouzení.

Aby zde posuzovaná účelová komunikace představovala věc nemovitou, konkrétně stavbu spojenou se zemí pevným základem, je v první řadě třeba, aby byla schopna být vůbec věcí ve smyslu § 118 odst. 1 občanského zákoníku, tedy, jak se vyjádřil Ústavní soud, musí být „vymezitelným kusem vnějšího světa“, který tvoří samostatnou věc, nikoli součást věci jiné, v daném případě pozemku. O takový vymezitelný kus vnějšího světa nemůže jít dle konstantní judikatury tam, kde povrch pozemku byl zpracován navrstvením přírodních stavebních materiálů tak, že nelze určit jasnou hranici, kde končí pozemek a začíná stavba (např. u tenisového dvorce – viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, obdobně dosavadní judikatura posoudila i jiné případy zpevnění povrchu pozemku vrstvením různých přírodních materiálů - typicky se jednalo u parkovišť a kurtů o různé šterky, makadam, živce, antuku apod.).

Nejvyšší soud i Ústavní soud přitom donedávna vycházely z toho, že pro posouzení povahy zpracování povrchu pozemku z toho hlediska, zda toto zpracování je, či není samostatnou nemovitou věcí ve smyslu § 119 občanského zákoníku, není podstatné, zda daný pozemek slouží jako pozemní komunikace, či nikoliv. V rozsudku ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1414/97, publikovaném v časopise Právní rozhledy č. 1/2000, Nejvyšší soud výslovně uvádí, že „parkoviště představované pozemkem, jehož povrch byl zpracován zpevněním povrchu za účelem parkování automobilů, není z hlediska občanskoprávního stavbou“, byť je toto parkoviště v katastru nemovitostí vedeno jako jiná ostatní (tj. účelová nebo místní) komunikace. V tomto rozsudku Nejvyšší soud také konstatoval, že „není ani dobře představitelné, že by někdo mohl převést na jiného parkoviště, chodník nebo tenisový kurt bez současného převodu pozemku, na němž se tato „zařízení“ či „konstrukce“ bezprostředně nacházejí“. Tyto povrchové úpravy tedy podle tehdejšího názoru Nejvyššího soudu nemohly být současně pozemkem a současně stavbou ve smyslu občanskoprávním jako dvě rozdílné věci, které by mohly mít rozdílný právní režim či osud; nelze je od pozemku oddělovat, např. samostatně (odděleně jednu od druhé) převádět. Obdobně se Nejvyšší soud vyslovil v otázce pozemních komunikací např. také v rozsudcích ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. 22 Cdo 52/2002, a ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. 22 Cdo 1324/2003, dostupných na www.nssoud.cz. Rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 42/01, publikovaném pod č. 48 sv. 26 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu, výslovně uvedl (v souvislosti s vydáním pozemku dle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku), že „parkoviště, představované pozemkem, jehož povrch byl zpracován zpevněním povrchu za účelem parkování automobilů, není (...) z hlediska občanskoprávního stavbou a samotná skutečnost zpracování povrchu pozemku několika vrstvami stavebního materiálu tak nebrání, aby byl takový pozemek vydán“.

Určitý obrat v posuzování povahy pozemních komunikací ovšem učinil Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 31 Cdo 691/2005, který vycházel z právního závěru velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu, neboť rozhodující senát se hodlal odchýlit od právního názoru představovaného výše citovanou dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu. Nejvyšší soud v naposled uvedené věci dospěl k závěru, že místní komunikace (a tím spíše silnice či dálnice) mohou být za určitých okolností samostatnou věcí,

tj. stavbou ve smyslu § 119 občanského zákoníku. Nejvyšší soud přitom vycházel z toho, že zákon o pozemních komunikacích přijal koncepci rozlišující vlastníka pozemku na straně jedné a vlastníka místní komunikace, silnice či dálnice na straně druhé, přičemž podle § 17 odst. 3 (nyní § 17 odst. 2) zákona o pozemních komunikacích je v případě místní komunikace, silnice či dálnice na cizím pozemku možno zřídit k pozemku věcné břemeno nezbytné pro výkon vlastnického práva ke stavbě, tj. k příslušné komunikaci. V praxi je tedy nutno posuzovat případy místních komunikací či silnic individuálně a zjišťovat, zda splňují požadavky § 119 odst. 2 občanského zákoníku a jsou tedy samostatnými nemovitostmi, či nikoliv. Jak Nejvyšší správní soud dále vysvětlí, domnívá se, že podobně je třeba postupovat rovněž u účelových komunikací.

V řízení před soudem přitom nebylo z hlediska stěžovatele ani osoby zúčastněné na řízení ad 1) sporu o tom, že stavba nacházející se na části pozemku parcelní číslo 421/6 v katastrálním území Klíše představuje účelovou komunikaci, a šlo pouze o to, zda tato komunikace je stavbou ve smyslu občanského zákoníku, či zda takovou stavbou není.

Tato situace dosud nebyla judikaturou zcela jasně či přesvědčivě řešena (jednoznačněji ve prospěch účelové komunikace jakožto stavby se vyslovil v podstatě jen Městský soud v Praze ve shora citovaném rozsudku); v dosavadní judikatuře byly většinou posuzovány povrchy pozemků (a to zpravidla jiných než komunikací), které byly upraveny vrstvením různých materiálů, nikoliv však případy obdobné nynějšímu – tedy komunikace v podobě zámkové dlažby (se spárami vyplněnými zásylovým materiálem) položené na několika vrstvách zpevněného podloží, kterou lze od samotného pozemku poměrně zřetelně odlišit a která je zároveň se zemí, na rozdíl od situace, kdy dojde např. k pouhému položení betonových panelů (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1994, sp. zn. 3 Cdo 40/93, Právní rozhledy č. 5/1994, str. 173), relativně pevně spojená. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že samotný pojem „*spojení se zemí pevným základem*“, je v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, „*možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách*“.

Ani samotné zjištění pevného spojení dané stavební konstrukce se zemí ovšem ještě nemůže vést bez dalšího k závěru, že se jedná o nemovitou stavbu, toto zjištění pouze vylučuje, že by se v daném případě jednalo o stavbu movitou (jak by tomu mohlo v určitých případech být např. při pouhém položení panelů na zemský povrch), navíc však ještě musí být zodpovězena otázka, zda se nejedná toliko o součást daného pozemku ve smyslu § 120 odst. 1 občanského zákoníku. I součást věci totiž občanský zákoník definuje ve zmiňovaném ustanovení jako „*vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila*“, i zde se tedy předpokládá pevné spojení, ovšem nikoliv s jinou věcí, ale s věcí hlavní, které je posuzovaný „*kus vnějšího světa*“ součástí. I zde tedy judikatura a doktrína vychází z toho, že součást věci nemůže být oddělena, aniž by se tím hlavní věc znehodnotila. Podle § 120 občanského zákoníku je kladen důraz na znehodnocení hlavní věci, nikoli na znehodnocení její oddělené části. Neoddělitelnost přitom není jen fyzická či technická, ale i funkční. Znehodnocením věci je třeba rozumět funkční újmu, v jejímž důsledku již hlavní věc není schopna sloužit svému původnímu účelu buď vůbec, anebo z velké části kvalitně (srov. Švestka J. a kol.: Občanský zákoník I. Komentář. Praha: C.H. Beck, 2008, s. 599 - 600).

Opět lze odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu; konkrétně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2250/99, (publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 3/2003): „Znehodnocením věci ve smyslu § 120 občanského zákoníku nemusí být ovšem jen ztráta hodnoty peněžní, nýbrž může jít i o znehodnocení funkční, estetické či jiné. Jinými slovy řečeno se znehodnocením míní stav, kdy hlavní věc v porovnání se stavem před oddělením její součásti slouží svému původnímu účelu méně kvalitně nebo mu nemůže sloužit vůbec“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 42/2007 - 39, www.nssoud.cz). Ze starší judikatury lze uvést rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Cz 39/1991 (viz Švestka J. a kol.: Občanský zákoník I. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 604), dle kterého „součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se věc znehodnotila; znehodnocení nelze chápat jen v užším slova smyslu, tedy pouze jako úplné zničení či alespoň jako podstatné poškození hlavní věci. Znehodnocení naopak lze chápat též ve smyslu snížení hodnoty a tím zpravidla též ceny věci, může znamenat také to, že věc bude do budoucna plnit svůj účel na nižší úrovni (takzvané znehodnocení funkční), popřípadě lze uvažovat též o znehodnocení estetickém (...)“.

Rozhodující pro určení, zda se jedná o stavbu spojenou se zemí pevným základem, či o součást pozemku, tedy nemůže být pouze hledisko, zda lze danou stavební konstrukci oddělit od země, ale zároveň, zda je naplněna první podmínka stanovená v § 120 odst. 1 občanského zákoníku, tedy, zda jde o součást pozemku, kteřá k pozemku (jakožto věci hlavní) podle jeho povahy náleží, či nikoliv. Toto konstatování nezpochybňuje ani dikce § 120 odst. 2 občanského zákoníku, podle něhož stavba není součástí pozemku. Dané ustanovení, které bylo do občanského zákoníku vloženo novelou č. 509/1991 Sb., pouze potvrzuje koncepci, na níž byl stávající občanský zákoník založen i před účinností této novely a která vychází z popření zásady *superficies solo cedit*. Ani toto ustanovení však nemá na mysli jakékoli stavební dílo ve smyslu stavebně právním, ale právě takovou stavbu, kterou lze považovat z hlediska její funkce a vztahu k pozemku, na němž se nachází, za samostatnou věc, přičemž takovému případnému závěru nebrání samotná skutečnost, že je daná stavba s pozemkem pevně spojena. Obdobně vykládá citované ustanovení také Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 16/93, publikovaném pod č. 131/1994 Sb., dle něhož „ustanovení § 120 odst. 2 občanského zákoníku, podle kterého stavba není součástí pozemku, nutno interpretovat v návaznosti na odstavec 1, tudíž stavba není součástí pozemku tehdy, jestliže jde o stavbu, která je věcí nemovitou nebo jestliže jde o stavbu, která je věcí movitou, a která není funkčně nebo fyzicky spojena s pozemkem a lze ji od něho oddělit, aniž by došlo k znehodnocení pozemků“.

Konstantní judikatura tudíž nevylučuje, aby za součást pozemků byly považovány nejen např. trvalé porosty (které samozřejmě nevznikly stavební činností), ale za určitých okolností i některé drobné stavby (ve smyslu stavebně právním). Jak konstatoval Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1305/96 (publikovaném v časopise Soudní rozhledy č. 8/1998), „ve všech případech (např. u drobných staveb) však nelze stanovit jednoznačné hledisko pro určení, kdy půjde o samostatnou věc, a kdy o součást pozemku. Bude vždy třeba zvažovat, zda stavba může být samostatným předmětem práv a povinností, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem věci“. V usnesení ze dne 17. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2918/2000, publikovaném v časopise Soudní rozhledy č. 7/2003, Nejvyšší soud posuzoval charakter zpevněné terasy přiléhající k rodinnému domu. Z rekapitulární části tohoto usnesení přitom vyplývá, že tato terasa byla pevně spojena se zemí. Přesto ji Nejvyšší soud nepovažoval za samostatnou věc (stavbu) a dospěl k právnímu názoru, že „terasa vytvořená venkovní úpravou a zpevněním povrchu pozemku je součástí pozemku, nikoli samostatnou stavbou“. Zároveň v tomto usnesení Nejvyšší soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 1. 1990, sp. zn. 3 Cz 3/90, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 4/92, dle kterého „součástí pozemku ve smyslu ustanovení § 120 občanského zákoníku jsou

rovněž venkovní úpravy (opěrné zdi, dlažby a obruby, vodovodní a kanalizační přípojky, květinová jezírka, venkovní předložené schody ... a další)“ (v případě vodovodních a kanalizačních přípojek se situace změnila až zákonem č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, který stanoví, kdo je jejich vlastníkem, a tyto přípojky musí být tudíž posuzovány jako samostatný předmět právních vztahů).

Jako rozhodující se v daném případě tedy jeví nejen posouzení, zda je předmětná účelová komunikace samostatně vymezenitelnou částí vnějšího světa a zda je přitom spojena se zemí pevným základem, ale zároveň je třeba posoudit také první ze dvou kritérií, která stanoví § 120 odst. 1 občanského zákoníku pro to, kdy je zpracování povrchu pozemku považováno za součást pozemku a kdy za samostatnou věc. Je proto třeba také posoudit, zda předmětná účelová komunikace k danému pozemku dle jeho povahy náleží. Nejvyšší soud k této otázce ve svém rozsudku ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 97/2003, dostupném na www.nsoud.cz, konstatoval, že „*první kritérium představuje spíše subjektivní rovinu, neboť ,to, co k věci podle její povahy náleží‘, se určuje do značné míry podle lidských zvyklostí, zkušeností a norem vztahujících se ke konkrétní věci. Míra souměřitelnosti se pak posuzuje prostřednictvím povahy té věci, která je považována za věc podstatnější, určující a tedy, ve vztahu více věcí, za věc tzv. hlavní. Zákonný text touto obecnou úpravou dává prostor k individuálnímu posouzení, jaké vlastnosti věc hlavní vykazuje, aby odtud bylo možno odvíjet úvahy, zda jiná relativně samostatná věc k ní ,patří‘ natolik neodmyslitelně, že nemůže již být považována za věc odlišnou*“.

Jak již bylo řečeno, nebyla dosud otázka účelových komunikací, navíc s výše uvedeným stavebním provedením, judikatorně vyřešena. Nejzřetelněji se dosud soudy k otázce účelových komunikací vyjádřily v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, případně v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. 22 Cdo 52/2002, na které se odvolává stěžovatel, a také v již citovaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 10 Ca 284/2005 - 56, publikovaném pod č. 920/2006 Sb. NSS, na který se odvolává žalovaný a osoba zúčastněná na řízení ad 1). Městský soud v Praze v citovaném rozhodnutí konstatoval, že se „*nezotožnil s názorem Nejvyššího soudu vyjádřeným např. v jeho rozsudku ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, podle něhož místní komunikace nebo veřejná účelová komunikace nejsou stavbou spojenou se zemí pevným základem, ve smyslu § 119 občanského zákoníku, nýbrž je třeba je považovat za určité ztvárnění či zpracování jeho povrchu. Podle názoru Nejvyššího soudu nejsou takové komunikace samostatnou věcí ve smyslu soukromoprávním, nýbrž pouhou součástí pozemku, na němž se nacházejí, a nemohou mít tudíž ani odlišný právní režim. Takové pojetí je dle názoru zdejšího soudu v rozporu s výše uvedenými ustanoveními i celkovou koncepcí zákona o pozemních komunikacích, který jasně hovoří o vlastnictví k pozemním komunikacím, včetně vlastnictví k místním a účelovým komunikacím, předpokládá, že bude docházet k převodům vlastnického práva k pozemním komunikacím a stanoví konkrétní práva a povinnosti vlastníkům pozemních komunikací. V ust. § 17 zákona o pozemních komunikacích jsou upraveny podmínky zřízení věcného břemene k pozemku, na němž má být postavena pozemní komunikace, a dále zřízení věcného břemene ve prospěch vlastníka existující pozemní komunikace, která stojí na cizím pozemku. Toto ustanovení jasně odlišuje vlastníka pozemní komunikace oproti vlastníkovi pozemku. Komunikace, která je předmětem tohoto řízení, je asfaltovou vozovkou, je tedy podle názoru soudu stavbou spojenou se zemí pevným základem ve smyslu § 119 občanského zákoníku. Soud tedy posuzoval odděleně otázku vlastnictví žalobce k předmětné komunikaci a k pozemku, na němž se komunikace nachází*“.

Citované závěry Městského soudu v Praze jsou akceptovatelné už z jen z toho hlediska, že judikatura Nejvyššího soudu, vůči níž se městský soud vymezil, byla posléze do značné míry modifikována zmíněným rozsudkem velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 31 Cdo 691/2005. Je pravdou, že se Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí přímo vyjádřil k jiným druhům pozemních komunikací, než je účelová komunikace,

Nejvyšší správní soud však nevidí žádný důvod, proč by možnost posouzení pozemní komunikace jakožto samostatné věci měla být apriori vyloučena u účelové komunikace jen proto, že ji výslovně nezmiňuje § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Pokud Nejvyšší soud připustil možnost, že i místní komunikace může být v závislosti na svém stavebním provedení samostatnou věcí, pak logicky totéž musí platit rovněž o účelové komunikaci. Vzhledem k tomu, že nejsou zejména v menších obcích žádnou výjimkou místní komunikace (tj. veřejně přístupné pozemní komunikace ve vlastnictví obce, které slouží převážně místní dopravě na území obce), které nemají asfaltový či jiný pevný povrch ani základy a které tudíž nebudou běžně považovány za samostatné nemovitosti, pak na druhou stranu není žádný důvod k tomu, aby účelové komunikace, jejichž stavební provedení naopak odpovídá výše zmíněným definičním znakům nemovité věci, nemohly být za takovou věc také považovány.

Navíc i judikatura předcházející zmíněnému rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu takové řešení v některých případech připouštěla. Jak již bylo řečeno, nebyl dosud status stavby ve smyslu občanského zákoníku přiznáván tenisovému kurtu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, dostupný na www.nsoud.cz), zpevněné terase přiléhající k rodinnému domu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2918/2000, publikované v časopise Soudní rozhledy č. 7/2003) či parkovišti, jehož povrch byl zpracován zpevněním povrchu za účelem parkování automobilů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1414/97, publikovaný v časopise Právní rozhledy č. 1/2000). Na druhou stranu z již citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1994, sp. zn. 3 Cdo 40/93 (Právní rozhledy č. 5/1994) vyplývá, že v případě posouzení panelové vozovky *„jde obvykle o hraniční situaci. Podle svého způsobu provedení může být takováto vozovka součástí pozemku (a tudíž nikoliv stavbou – srovnej ustanovení § 120 odst. 2 ObčZ). Tak je tomu zpravidla tehdy, jsou-li silniční panely pouze položeny na zřetněném podloží, a popřípadě vyspárovány a vodorovně vyrovnány balenou drtí. Právě tak však může být stavbou – jestliže tomu odpovídá způsob provedení, zejména pak provedení podloží ve smyslu příslušných stavebních předpisů.“* Že se často jedná o hraniční situace, konstatuje i doktrína (Balák, F., Des, Z., Spáčil, J.: K pojmu „stavba“ z hlediska občanskoprávního v judikatuře posledních let. Soudní rozhledy, č. 12/1998, s. 313; Spáčil, J.: Stavby a obdobné objekty v judikatuře Nejvyššího soudu. Soudní rozhledy, č. 8/2005, s. 281). Obdobné závěry obsahuje i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002, dostupný na www.nsoud.cz: *„V některých mezích případech nelze stanovit jednoznačné hledisko pro určení, kdy půjde o samostatnou věc, a kdy o součást pozemku. Bude vždy třeba zvažovat, zda stavba může být samostatným předmětem práv a povinností, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem věci, zejména k tomu, zda podle zvyklostí v právním styku je účelné, aby stavba jako samostatná věc byla předmětem právních vztahů (např. koupě a prodeje, nájmu apod.) a také k jejímu stavebnímu provedení. Významným hlediskem je, zda lze vymezit, kde končí pozemek a kde začíná stavba; pokud takové vymezení možné není, půjde zpravidla o součást pozemku.“*

V takto vymezeném rámci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že předmětná účelová komunikace nacházející se na části pozemku parcelní číslo 421/6 v katastrálním území Klíše je samostatnou stavbou ve smyslu občanského zákoníku.

V daném případě Nejvyšší správní soud vzal v první řadě v potaz, že dle stavebního povolení Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 1995, č. j. DO-1068/1701/95-SÚ/Ka, na stavbu „SO 10.00 – Komunikace pro obchodní centrum - Bukov“ umístěné na předmětném pozemku je stanoveno, že parkovací a nástupní plocha bude tvořena vrstvami: zámková dlažba HOLAND (80 mm), lože z kameniva fr. 0-4 (40 mm), vibrovaný štěrk (200 mm), štěrkopísek (120 mm) a chodníky pro pěší budou postaveny z vrstev: zámková dlažba DL II (60 mm), lože z kameniva fr. 0-4 (2-4) (40 mm), vibrovaný štěrk (120 mm).

Z uvedeného popisu je zřejmé, že daná účelová komunikace je spojena se zemí pevným základem a lze u ní vymezit, kde končí pozemek a kde začíná stavba. Pokud doktrína dospěla při posuzování toho, zda jde u místní komunikace o stavbu či o určitým způsobem zpracovaný pozemek, který slouží jako pozemní komunikace k závěru, že „*bude-li povrch místní komunikace vytvořen tak, že jeho odstranění nebude možné bez jeho zničení, resp. alespoň podstatného zhoršení sjízdnosti nebo schůdnosti, lze tuto komunikaci kvalifikovat jako samostatný předmět občanskoprávních vztahů*“ (Švestka J. a kol.: Občanský zákoník I. Komentář. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, s. 653 či Spáčil, J.: Právní rozhledy, č. 2/2007, s. 74), pak není žádný důvod k tomu, jak již bylo vysvětleno, tato kritéria neaplikovat i na případ účelových komunikací. V daném případě je zřejmé, že odstraněním popisovaného povrchu by došlo k podstatnému zhoršení schůdnosti a sjízdnosti dané účelové komunikace, tedy byla by podstatným způsobem ztížena či po značnou část roku dokonce vyloučena možnost obecného užívání této komunikace (§ 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).

Zároveň lze konstatovat, že hlavním účelem uvedené komunikace je její spojovací, dopravní funkce, neboť omezením přístupu na tuto pozemní komunikaci by, jak plyne ze správního spisu, došlo k podstatnému omezení přístupu na pozemky, na kterých vyvíjí své ekonomické aktivity osoby zúčastněné na řízení. To je ovšem podstatný rys, jenž danou věc odlišuje od skutkového stavu, který Nejvyšší správní soud hodnotil pro účely stanovení daně z nemovitostí ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 5 Afs 24/2008 - 63, publikovaném pod č. 1752/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v uvedené věci dospěl k závěru, že tehdy posuzovaná betonová plocha je součástí pozemku, a nikoli samostatnou stavbou, avšak právě z toho důvodu, že samotný pozemek i betonová plocha na jeho povrchu plnily odlišnou funkci, než je funkce pozemní komunikace, neboť sloužily výhradně jako odkládací a manipulační prostor pro konkrétní podnik. Bylo tedy možné po vyhodnocení funkčního hlediska dle § 121 občanského zákoníku považovat za hlavní věc samotný pozemek a betonovou úpravu jeho povrchu za jeho součást. Na druhou stranu právě v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud naznačil, že v případě posuzování účelové komunikace obdobného stavebně technického charakteru by postupoval jinak: „*Zpevněnou betonovou plochu naopak není možné posoudit ani jako účelovou komunikaci dle § 2 odst. 2 písm. d) a § 7 zákona o pozemních komunikacích. U všech druhů komunikací je totiž rozhodující funkce „spojovací“, dopravní. Předmětný pozemek však neslouží k dopravě či přepravě, nemá funkci spojnice mezi různými místy. Jeho základní účel spočívá v tom, aby byl využíván jako odkládací plocha. Přitom zpevnění předmětnou betonovou vrstvou napomáhá tuto jeho funkci optimalizovat. Mohl by ji plnit i bez této úpravy, avšak na nižší úrovni, méně kvalitně. Pozemní komunikace má obvykle dominantní význam sama o sobě, neboť plní funkci dopravní cesty (...).*“ V návaznosti na to je třeba konstatovat, že v daném případě není možné pozemek parcelní č. 421/6 v katastrálním území Klíše považovat za hlavní věc, jejíž zpevnění by představovalo pouhou úpravu jejího povrchu, která plnění dominantní funkce pozemku pouze podporuje a vylepšuje. Nelze tedy na předmětnou účelovou komunikaci pohlížet jako na pouhou součást pozemku ve smyslu § 120 odst. 1 občanského zákoníku, ale je naopak nutno ji považovat za samostatnou stavbu spojenou se zemí pevným základem, tedy za nemovitost dle § 119 odst. 2 občanského zákoníku.

Na základě shora uvedených skutečností a úvah Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že účelová komunikace nacházející se na části pozemku parc. č. 421/6 v katastrálním území Klíše, v obci Ústí nad Labem je samostatným předmětem občanskoprávních vztahů a nelze tedy vycházet z toho, že stěžovatel je pouze z titulu vlastnictví k pozemku, na němž je tato komunikace umístěna, vlastníkem této komunikace.

Uplatněné stížní námitky tedy nejsou důvodné, nad rámec stížních bodů Nejvyšší správní soud neshledal takové skutečnosti, k nimž by musel ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení neuložil soud žádné povinnosti, za něž by jim příslušela náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. září 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu